SMO #èxit

Karim Bouloum

En Karim va arribar a Girona l'any 2015, on es va graduar en història, patrimoni i arqueologia. Un jove curiós i apassionat per la història, però també molt compromès amb la societat. Actualment treballa com a dinamitzador en centres cívics de l'Ajuntament de Girona, a través d'un pla d'ocupació subvencionat pel Servei d'Ocupació de Catalunya.

Octubre 2021

En Karim és graduat en història, patrimoni i arqueologia per la Universitat de Girona i en aquests moments està cursant un màster. D'altra banda té experiència laboral en l'àmbit social, el fet de dominar l'àrab i l'amazigh representa un plus.

Li agradaria dedicar-se a la docència, però el fet de no tenir la nacionalitat espanyola li impedeix l'accés a l'administració pública. Tot i portar 11 anys a l'estat espanyol i haver tramitat la nacionalitat, aquesta encara pot tardar entre 2 i 5 anys.

Actualment treballa com a dinamitzador en centres cívics de l'Ajuntament de Girona, a través d'un pla d'ocupació de l'Ajuntament de Girona, subvencionat pel Servei d'Ocupació de Catalunya.

Karim ets un apassionat de la història... d'on et ve?

Em va inspirar un professor meu, quan era a una aula d'acollida. Encara estava en ple aprenentatge del català i li vaig preguntar: "com puc conèixer millor la terra on visc?".

Em va respondre que la millor manera és a través de la memòria de les persones, i va ser així com es va despertar la meva curiositat per conèixer la memòria col·lectiva i em vaig decantar pels estudis d'història.

Quin màster estàs fent?

Recerca en humanitats, on presentaré una tesina aquest febrer, més tard si tot va bé, vull fer un doctorat.

Quant fa que vius a Girona?

Vaig arribar a Girona el 2015, quan vaig començar els estudis a la UdG. Des de llavors, m'he anat arrelant a poc a poc. El primer any segurament vaig fer poca cosa, ja que anava i venia de casa meva, a Manlleu. Però després vaig veure que m'havia de quedar a Girona i començar a fer vida aquí, de manera que vaig anar descobrint la ciutat de mica en mica.

Girona és una ciutat que mai havia visitat, des de Manlleu tenia més contacte amb la Garrotxa, Ripoll, Olot i també cap a la zona de Barcelona. Però quan vaig haver d'escollir universitat, vaig preferir una ciutat petita com Manlleu. Havia viscut en una gran ciutat com és Casablanca, i no ho volia tornar a experimentar.

Com vas conèixer l'SMO? Des de quan n'ets usuari?

M'hi vaig adreçar el 2020, perquè vivia una situació extrema, no tenia feina, sempre havia sigut autònom econòmicament (em pagava el lloguer, els estudis...).

Vivia al Barri Vell i em vaig posar en contacte amb els Serveis Socials per poder obtenir alguna ajuda o acompanyament. Em van dir que anés al SMO, que segur que tindria una oportunitat.

Quines activitats has realitzat a l'SMO?

Allà vaig fer la primera entrevista amb una orientadora, que m'ha acompanyat fins a trobar la feina que tinc actualment.

A l'SMO vaig iniciar un procés d'orientació per treballar els meus objectius, millorar el meu CV... Ho hem fet tot a través d'entrevistes individuals.

Això m'ha permès recuperar la meva passió pel món social, ja que mai m'havia fixat tant en aquestes potencialitats fins que la meva orientadora m'ho va fer veure. També vaig poder comprovar que encaixava a les ofertes que m'anava presentant, de manera que vaig decidir tirar per aquest camí.

D'on et ve aquesta passió pel món social?

Gràcies als meus estudis. Considero que els historiadors són científics socials i el meu compromís amb la societat on visc sempre ha estat total.

Sempre m'he considerat un bon observador: de les dinàmiques, de la societat que m'envolta... Quan vaig treballar en centres amb menors, vaig ser conscient de que podia fer el paper de referent. Jo no ho sabia, però els meus caps sempre em deien que podia fer de referent sense problemes. Ho vaig provar i vaig descobrir la utilitat d'aquesta feina.

Sempre he mesurat aquesta passió pel món social en termes d'utilitat, ja que puc reciclar la meva experiència com a nouvingut aquí, la desconeixença de la llengua, de la cultura, tota mena de fronteres comunicatives... era una barrera molt difícil. Vaig descobrir que la meva figura, d'alguna manera, era de gran utilitat i actuava d'element facilitador amb els joves. A partir d'aquí vaig anar alimentant aquesta passió.

Recomanaries l'SMO a les persones joves? Per què?

Sí, totalment. L'SMO t'ajuda molt a treballar l'autoconeixement i identificar els teus objectius. En el meu cas van fer una gran feina, gràcies a la meva orientadora, que em va acompanyar durant tot el procés, vaig potenciar una part de mi que no coneixia.

L'SMO m'ha fet aquest gran regal d'inserir-me en aquest programa i jo m'he esforçat a ser útil a través d'aquesta feina.

Jo ho recomano al 100% a tot jove que estigui perdut o desorientat, que no sàpiga quin és el seu objectiu, o fins i tot que no se senti acompanyat en aquesta etapa de cerca; li recomano que vingui al SMO, perquè aquí t'ensenyen a entendre qui ets i quin és el teu potencial.

Pots explicar una mica les feines que has tingut en els darrers anys?

He treballat des dels 16 anys pràcticament, he fet de tot: vaig començar rentant plats en un restaurant, fent de repartidor, de cambrer en un restaurant i després en un bar.

A partir d'allà vaig començar una mica el meu procés en el món social: vaig començar fent d'auxiliar de mestre, acompanyant a nens i nenes de P3 els primers mesos a l'escola, la majoria nouvinguts/des.

Molts d'aquests nens i nenes tenen problemes amb l'idioma, parlen en amazig o àrab a casa i el català encara no els hi sona. La meva feina consistia en ensenyar l'idioma en un nivell inicial, a fi que s'hi anessin acostumant. Aquesta feina la feia a Manlleu, que és un poble amb un índex de població de Nord-Àfrica i el Magreb molt gran.

Quan vaig començar a la universitat, vaig veure que aquesta feina en el món social podia anar a més, sobretot durant el meu segon any. Vaig saber que als instituts de Manlleu feien classes de reforç. Llavors va ser quan, per iniciativa pròpia, vaig parlar amb la tècnica d'educació i li vaig plantejar la possibilitat de convertir aquest espai de reforç més formal en un espai de trobada necessari per a alumnes amb altres necessitats, més enllà del reforç escolar.

No pares Karim!

És que no puc parar! Hi ha molta feina a fer!

Què t'agradaria més: dedicar-te al món social o al de la història?

El món de la història és un projecte pedagògic a llarg termini, perquè hauré de fer front a múltiples barreres, tenint en compte la visió que se li dona a la història en l'àmbit de l'educació.

Actualment no s'educa en la violència, les guerres, el masclisme... S'educa per veure una petita porció del món. La meva intenció és seguir en el món social, sobretot per desenvolupar-me en el sector i detectar les necessitats del jovent, estudiar les seves inquietuds, veure com perceben la seva existència, la seva raó de ser en aquesta societat, quin paper creuen que tenen o poden tenir. Ara per ara, em trobo en una fase d'observació.

Vull estudiar sobretot els joves, que són els que més em preocupen, saber quines necessitats tenen, perquè molts d'ells pateixen una marginalitat sistemàtica i és un fet que va més enllà de la procedència, la llengua o qualsevol altra cosa.

Durant la Covid s'ha vist clarament com han estat els grans assenyalats. No tenen espais a la ciutat, l'estructura urbana no està adaptada per a ells, està més enfocada a la mobilitat de turistes o altres col·lectius.

M'agradaria poder donar forma a projectes o festivals fets per joves i per a joves, amb l'objectiu de donar-los veu i poder de decisió, sobre la ciutat on viuen.

D'altra banda, també em preocupen els joves que no estan acompanyats. Molts dels joves que jo atenia anys enrere i que eren tutelats en centres de menors, en el moment que han fet els 18 anys han anat al carrer i molts d'ells, actualment, es troben en situacions de vulnerabilitat.

Ho he pogut veure recentment, fent de dinamitzador, moltes vegades els trobava a les places públiques i hem pogut començar a fer intervenció des de la nostra figura de dinamitzadors, conjuntament amb els dos educadors de carrer que hi ha a Girona.

Amb quines dificultats t'has trobat a l'hora de fer recerca de feina? Què en penses d'aquest fet?

Abans d'arribar al SMO no sabia on adreçar-me i m'apuntava a tot el que trobava, sóc molt polivalent i, si no sabia fer-ho, posava als comentaris que podia aprendre ràpidament sense problemes.

Però quan vaig arribar a l'SMO, la meva recerca de feina es va anar especialitzant i llavors va ser tot més fàcil, fins i tot les respostes eren més freqüents. Abans d'entrar a la plaça de dinamitzador, ja m'havien acceptat a un altre lloc per treballar com a educador.

Tot i que no tinc formació en l'àmbit social, la meva experiència m'acredita, la qual cosa pot ser bona i dolenta alhora: m'he trobat amb algunes empreses que valoren més l'experiència que el títol, i d'altres que ho valoren a la inversa.

En el meu àmbit de formació, em costa molt més trobar feina, no puc accedir a les llistes d'ensenyament perquè, de moment, no tinc nacionalitat espanyola.

Fa poc vaig iniciar la sol·licitud per obtenir el DNI, per la qual cosa et demanen portar 10 anys vivint aquí amb empadronament, superar uns exàmens de cultura general i aportar diferents documents del país d'origen. És un procés llarg que sol trigar entre 3 i 5 anys.

Mentrestant, aprofitaré aquest temps per poder aprendre tot el que pugui del món social i per anar preparant el meu projecte.

Què li diries a qualsevol persona que es trobi en la teva situació? Què li recomanaries que fes?

Primer de tot que busqui ajuda i sàpiga trobar l'opció que necessita. En el meu cas va ser venir al SMO. A partir d'allà, s'ha d'anar amb una ment oberta i deixar que les preguntes suscitin les respostes. A l'SMO et fan bones preguntes. També li diria que es deixi acompanyar sempre.

Jo estic molt agraït, ja que per a mi ha significat un creixement en moltes esferes, no només en la professional, sinó també en la part personal. Cal tenir disposició per a reciclar-se i compromís en la procés. Entenc que si busques ajuda, és perquè tens un compromís.